

[Kjær Rasmussen.]

„Det ville være glædeligt nyt for fredsforkæmpere og et virkeligt effektivt stød mod Johnsons politik, hvis den danske regering åbent ville fordømme den.“

I øvrigt nævner Spock den danske regerings indirekte medskyld på grund af dens tavshed. Det er jo tanker, som vi undertiden har givet udtryk for fra denne talerstol. Men der er endnu kraftigere røster. Leo Hubermann, redaktør af Monthly Review, skriver:

„Den danske regering bør ophøre med at have nogen som helst relationer med De Forenede Staters regering ud fra den betragtning, at dens handlinger gør den til en brutal gangster, som bør fryses ud af ethvert civiliseret samfund.“

I øvrigt kan jeg sige, at Pete Seeger udtaler sig på linje hermed.

Jeg har stillet dette spørgsmål, fordi det for mig har været ubegribeligt, at ingen dansk regering nogen sinde har rakt så meget som en lillefinger ud mod disse grupper i USA, der jo dog udtrykker, hvad mange danske mener.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Da jeg fik forelagt selve spørgsmålet fra hr. Kjær Rasmussen, var det umuligt at udlede, hvad det ærede medlem havde i tankerne. Jeg gik ud fra, at han ikke tænkte på USAs indenrigspolitik, men kun på udenrigspolitikken, og måtte da stille mig selv det spørgsmål: men hvilke dele af udenrigspolitikken? Har han tænkt sig, at den danske regering kunne give sin moralske støtte til alle afskygninger af intern modstand mod USAs udenrigspolitik eller bestemte dele af USAs udenrigspolitik? Og så tænkte jeg: hvis det skulle være Vietnamkrigen, så ved hr. Kjær Rasmussen, at såvel den nuværende som den tidligere regering klart har tilkendegivet deres stilling her i tinget, og det ærede medlem ved, at såvel den nuværende som den tidligere regering klart har tilkendegivet, at den har en anden opfattelse af visse dele af USAs krigsførelse i Vietnam og altså en anden opfattelse end USAs regering. Og når det ærede medlem her refererer, at en amerikansk organisation har sagt, at det bedste, Danmark kunne gøre, var at give udtryk for denne uoverensstemmelse bl. a. i FN, og det ærede med-

lem er vidende om, at vi har gjort det her i tinget, og at vi har gjort det i FN, så kunne det ærede medlem, hvis han tog sagen alvorligt, gøre de pågældende opmærksom på det i stedet for at bidrage til at skabe yderligere, på et urimeligt og usandfærdigt grundlag, tvivl om den danske holdning.

Kjær Rasmussen: Ja, jeg synes jo nok, det var hårde ord, statsministeren anvendte her på det sidste. Det er da selvfølgelig rigtigt, at den danske regering har tilkendegivet sin stilling her i tinget, men det, man efterlyser, er jo netop, at den danske regering og tidligere danske regeringer burde have tilkendegivet deres stilling kraftigere udadtil.

Men jeg kan altså udlede, at man ikke rigtig har villet tage stilling til „det andet USA“. En forklaring mener jeg at have fundet i „gråbogen“, og jeg tror i og for sig, at denne forklaring er mere rigtig end den, den fungerende udenrigsminister kom med. Hvis jeg må citere fra side 84, midten, så står der:

„Formen for og rækkevidden af de politiske konsultationer inden for NATO gav anledning til en politisk debat i Danmark i begyndelsen af 1953. Baggrunden herfor var, at der fra fransk side under Det nordatlantiske Råds møde i december 1952 i Paris blev redegjort for krigen i Indokina, og at rådet derpå vedtog en resolution, hvori det udtrykte sin anerkendelse af, at den modtand, der ydedes såvel i Sydøstasien som i Korea, var i fuld overensstemmelse med det atlantiske fællesskabs mål og idealer. Resolutionen gav endvidere udtryk for enighed om, at de franske unionsstyrkers felttog i Indokina fortjente fortløbende støtte fra NATO-regeringerne.“

I 1952 var der altså tale om franske NATO-styrker, siden hen blev det amerikanske NATO-styrker, som bevægede sig rundt i Indokina. For os er linjen i dansk udenrigspolitik helt klar: så længe Danmark er i NATO, er vi åbenbart forpligtede til at støtte USAs politik. Det viser mangeårige kendsgerninger.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Hvis det ærede medlem satte sig ind i de spørgsmål, som han gerne vil rejse politisk